

LBRIS

We know
books

FATA,
PISICA
SI NAVIGATORUL

SATUL CELOR O MIE DE NAVE

In nordul alb și sălbatic există un sat ce poartă două nume. Primul este „Nordlor” și vine de la bărbatul ce l-a descoperit: Fredrick Nordlor – un mare explorator ce a navigat în Marea Nordului mai departe decât oricine altcineva înaintea lui. Iar al doilea – cel care l-a făcut faimos în lumea întreagă – este Satul Celor o Mie de Nave.

Nordlor se află lângă un lung fiord ce se întinde până la Marea Nordului. Când primii oameni s-au stabilit aici, niciun copac nu creștea în apropiere. Așadar, când Fredrick Nordlor a vrut să construiască prima casă în sat, nu a avut prea multe opțiuni. A

construit o casă din zăpadă, însă aceasta s-a topit odată cu venirea primăverii. A împletit o casă din iarbă, dar s-a uscat și s-a prăbușit când a venit vara. A construit chiar și o casă din scoicile scoase din fiord, dar, când a venit iarna, toate găurile din pereți făceau ca înăuntru să pară chiar mai frig decât afară.

Din disperare, Fredrick Nordlor și-a dezmembrat propria corabie și a folosit lemnul ca să construiască o casă. A funcționat mult mai bine decât zăpada, și iarba, și scoicile pe care le folosise înainte. Dar un lucru era straniu. Chiar și vara, casa era rece și umedă, iar în fiecare noapte se legăna înainte și înapoi, ca și cum corabia încă naviga pe mare, nu ca și cum stătea ruınată pe uscat.

Fredrick Nordlor s-a gândit că acest lucru straniu era valabil doar pentru lemnul corabiei sale, dar, atunci când alta a naufragiat și a fost folosită pentru a construi primăria satului, s-a întâmplat același lucru. Părea că lemnul corăbiilor nordice avea o putere specială ce îl făcea să rețină amintirile din vremea în care se afla pe mare.

Lui Fredrick Nordlor îi plăcea această trăsătură a lemnului:

— Îi conferă un caracter nordic, spunea el.

Astfel, chiar și după ce începuseră să fie plantați copaci în munții din jurul satului, devenise o

tradiție ca toate casele din Nordlor să fie construite din lemnul navelor scufundate.

De-a lungul anilor, de câte ori se scufunda vreo balenieră sau chiar vreo barcă mică de pescuit, era dragată în portul Nordlor, dezmembrată și transformată în ceva nou. Și astfel a crescut satul Nordlor. S-au înălțat case, a fost construit un ponton și tavernele au împânzit malurile.

Pe măsură ce Nordlor creștea, îi creștea și reputația. Curând, oamenii de peste tot din Nord și din Sud discutau despre satul construit din corăbii scufundate.

— Fredrick Nordlor a venit cu ideea, spunea un bărbat din Islo. Dintotdeauna l-a dus mintea.

— Eu am auzit că soția i-a dat ideea, șoptea o femeie din Portul Înghețat. În spatele oricărui bărbat grozav stă o femeie și mai grozavă, care îi spune ce să facă.

— Aparent, satul este construit din fix o mie de corăbii scufundate – niciuna în plus! jura un băiat din Whitlock.

Nordlor devenise atât de faimos, încât un prinț din Sud a cheltuit două mii de coroane de aur pentru a i se construi în castel o replică a satului. L-a numit Micul Nordlor și a refuzat să-și lase vreun supus să-l vadă.

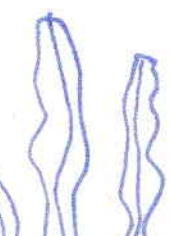

LIBRIS

We know
books

Dar, pentru un sat unde voia să ajungă toată lumea, mai nimeni nu ajungea vreodată acolo. Zăpada era prea mare, aerul era prea rece și zilele – prea scurte și întunecoase.

Vizitatorii în Nordlor erau ceva atât de rar, încât, atunci când apărea cineva nou, mereu se isca agitație. Ca atunci când Lady Summer a părăsit Sudul și s-a stabilit pe Alea Osului de Balenă. Sau ca atunci când domnul Bjorkman a plecat din Portul Sumburu și a construit în piața centrală un turn din catarge de corăbii. Dar vizitatorul care a stârnit cea mai mare agitație a fost ghicitoarea Freydis Spits.

PRIMA PROFETIE A GHICITOAREI

Ghicitoarea sosise în mijlocul unei nopți de iarnă. Venise cu trăsura – una dintre cele mai grandioase trăsuri văzute vreodată în Nord. Era încrustată cu pietre prețioase, gravată cu balene de aur și, în loc să fie trasă, cum ar fi fost normal, de doi cai, la ea erau înhămați patru urși polari. Ca să n-o muște, ghicitoarea îi ferecase cu lanțuri de aur și pusese fiecăruia o botniță de aur.

Urșii polari se mișcau cu greu de-a lungul pavelelor ce acopereau străzile satului, iar lanțurile lor grele zdrăngăneau în noapte. În ciuda faptului că erau împunători, urșii erau greoi și înceți.

LIBRIS

We know
books

Ghiculoarea i-a oprit în fața unui semn pe care scria, cu litere verzi și argintii, *Țiparul Scufundat*.

Țiparul Scufundat era cea mai populară tavernă din Nordlor. Înainte de a fi scos din mare și adus în sat, fusese o corabie mare, numită *Țiparul Alunecos*. Dar apoi s-a izbit de un ghețar și s-a scufundat la vreo o sută de kilometri nord de Iadul Pescarilor. Și, deși toate acestea se întâmplaseră cu mai bine de cincizeci de ani în urmă, localul încă părea că se scufundă. Apa rece ca gheața a oceanului se scurgea de pe acoperiș, valurile se izbeau de bar și, când vântul bătea puternic, aproape că puteai auzi țipetele oamenilor care se agitau să stea deasupra apei crescânde.

— Eu sunt, spunea bătrânul Eirik oricui stătea să îl asculte. Eu sunt. Cel care țipă „O, pe toți zeii din mare, ne scufundăm!”.

Ghiculoarea a coborât din trăsură și a bătut la ușa tavernei. Când a văzut că nu răspunde nimeni, a bombănit și a deschis singură ușa.

— Priviți! a strigat ghiculoarea când a pășit în tavernă.

Vremea în Nord era aprigă în acea seară, astfel că ploaia, grindina și zloata au urmat-o înăuntru.

— Sunt eu, Freydis Spits: faimoasa ghiculoare din Nord!

Femeia și-a deschis larg brațele și cincizeci de scoici ce atârnav de toiagul ei aurit au început să răpăie în chip de aplauze.

— Nu mă ocup cu cititul în frunze de ceai, le-a spus ea sătenilor care se adunaseră la un pahar zăbavă și care acum se uitau urât la ea, enervați de întrerupere.

— Nu. Nu. Genul ăla de ghicit nu mă mulțumește. Și nici să nu aud de cititul în palmă. Nu e niciun viitor acolo. Eu cercetez viitorul într-un singur loc: în scoicile care ajung pe malul Mării Nordice.

Un murmur curios s-a lăsat asupra mulțimii. Era bine-cunoscut faptul că scoicile ce ajungeau pe malurile Mării Nordice nu capturau doar sunetele valurilor și focilor sau cântecele nocturne ale balenelor. Ele conțineau și șoapte – clinchete ușoare – ale lucrurilor ce aveau să se întâmple. Foarte puțini oameni puteau auzi ce anume erau acele șoapte. Așadar, cei care puteau face asta erau deosebit de stimați.

— Toate aceste scoici de pe spatele meu mi-au șoptit mari secrete. Cea verde de aici – a desfăcut o funie ce ținea una dintre scoici legată de toiag – a prevestit scufundarea vasului *Marele Pește Roșu* cu mulți ani înainte chiar să se fi construit. Iar cea de aici – a desfăcut încă o scoică, ce avea o ușoară

sclipire portocalie – știa despre Marele Foc din Portul Sumburu cu trei nopți înainte să se aprindă. Iar cea de aici, a continuat ea, arătând spre o a treia scoică, mi-a spus că marea balenieră *Icre* se va scufunda, în timpul călătoriei inaugurale, pe fundul Ținuturilor Înghețate.

Murmurul curios ce se așternuse peste tavernă la sosirea ghicitoareii s-a transformat în răs.

— *Icre* nu s-a scufundat, nesăbuito! a strigat unul dintre bărbați. A ancorat chiar la noi în sat acum nici două săptămâni.

— Exact, a zis Freydis. Eu le-am vândut acea profecie. Așa că și-au schimbat cursul și treizeci de oameni au supraviețuit. Dacă nu m-ar fi ascultat, s-ar fi scufundat. Iar acum, a spus Freydis înainte ca altcineva să mai apuce să o întrerupă, am auzit o șoaptă despre cineva de aici din sat – din satul Nordlor.

Bărbații din tavernă se uitau unii la ceilalți. Se întrebau despre viitorul cui era vorba. Înainte ca ei să poată ghici, Freydis a scos o scoică mov din adâncurile mantiei sale din piele de elan și ridicat-o, ca să o vadă cu toții.

— Aici, în această scoică, se află șoapte despre ce va veni. Despre ce va schimba viața unui bărbat cunoscut drept căpitanul Britt.

Toți ochii s-au întors către un bărbat ce stătea singur, în spatele tavernei.

— Ai o profecie pentru mine? a întrebat calm bărbatul.

Cu toate că stătea jos, era mult mai înalt decât cei din jur. Avea barba neagră și chipul înăspriț de vântul și apele Mării Nordului.

— De tu ești căpitanul Britt, atunci da, e pentru tine, a răspuns Freydis.

— Ce e? Despre ce e vorba?

Freydis a râs puternic.

— O ghicitoare trebuie să-și asigure și ea viitorul cumva. Nu-ți voi dezvălui soarta până nu plătești pentru asta.

— Cât? a întrebat bărbatul.

Freydis s-a gândit o vreme. În mod normal, cerea doi arginți pentru un astfel de serviciu. Dar știa că bărbatul din fața ei era înstărit; era, până la urmă, căpitanul și proprietarul celei mai mari baleniere din Nordlor. Așa că s-a hotărât să îi ceară mai mult decât de obicei.

— Te costă o coroană de aur.

De data asta, căpitanul Britt a fost cel care a râs.

— N-ai să vezi, a zis întorcându-se la băutura lui.

— Ești sigur? a spus Freydis, apropiindu-se. Sunt convinsă că e un viitor pe care chiar ai vrea să-l afli.

Poate din cauză că îi plăceau pariurile, poate din cauză că se temea ca nu cumva corabia lui să fie cea care urma să se scufunde, dar, în cele din urmă, căpitanul Britt s-a răzgândit.

— Cinci arginți, a zis el. Niciun bănuț mai mult.

— S-a făcut!

Freydis a smuls monedele și le-a vârat adânc în mantie. Apoi, a ridicat scoica mov la ureche și a ascultat din nou șoaptele acesteia. Când a deslușit cuvintele, le-a repetat pentru toți cei din tavernă:

DUPĂ NAȘTEREA A ȘASE FIICE DEZAMĂGITOARE,
CĂPITANUL BRITT AL VAȘULUI LEOPARDUL CURAJOS
VA DEVENI ÎN SFÂRȘIT MÂNDRUL TATĂ AL UNUI FIU
CUTEZĂTOR ȘI BRAV.